



Arrest

nr. 160 857 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat F. COEL, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

1.3 Ter terechtzitting wordt opgemerkt dat verzoekster ingevolge een nieuwe verblijfsaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 17 februari 2016. Dienaangaande stelt verzoekster dat *“dit onverenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing, zodat dit bevel moet worden beschouwd als op impliciete wijze ingetrokken.”* De verwerende partij geeft aan dat *“de afgifte van een attest van immatriculatie niet impliceert dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als ingetrokken.”*

1.4. Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling opgenomen in de bestreden beslissing dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijf in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus is de verzoekende partij hierdoor niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit bevel op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag.

1.5. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Mens, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, artikel 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 213 van

het Burgerlijk Wetboek. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 21 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 30 oktober 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende vermeld: *“De verzoekende partij zet uiteen dat zij het niet eens is met de stelling dat zij bij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing geen stabiele en toereikende inkomsten heeft aangetoond. Immers heeft zij bij haar aanvraag verschillende documenten van de boekhouder van de referentiepersoon bijgebracht die deze ook heeft overgemaakt aan andere Belgische overheidsinstanties. Aldus betreft het wel degelijk officiële documenten en had de verwerende partij, indien zij meent dat hier geen rekening mee kan worden gehouden, haar als zorgvuldig handelende overheid om bijkomende inlichtingen moeten vragen, wat zij heeft nagelaten te doen. De verzoekende partij meent dat dit niet op voldoende wijze wordt besproken in de beschikking. [...] De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partij de elementen van haar verzoekschrift herhaalt en daarmee de beschikking niet weerlegt [...]”*

2.5. Verzoekster stelt dat er bij haar aanvraag verschillende documenten van de boekhouder van de referentiepersoon werden bijgebracht en dat dit wel degelijk officiële documenten zijn. Verzoekster meent verder dat verweerder *“als zorgvuldig handelende overheid”* haar bijkomende informatie had moeten vragen, wat niet gebeurd is. De Raad merkt op dat verzoekster met deze opmerkingen louter een aantal punten herhaalt uit haar verzoekschrift. Dienaangaande werd in de beschikking als volgt gesteld: *“De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat verweerder terecht stelt dat een berekening voor de personenbelasting en een BTW-aangifte an sich geen officiële stukken van de belastingdienst betreffen, doch slechts worden opgesteld op basis van verklaringen van de aangever zelf en als dusdanig niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het komt in deze niet onredelijk voor van verweerder om dit als een begin van bewijs te beschouwen en bijkomende en ondersteunende bewijzen - zoals loonfiches of rekeninguittreksels, dewelke een duidelijk beeld geven van wat daadwerkelijk aan bestaansmiddelen wordt uitgekeerd - te vereisen. Waar verzoekster aangeeft dat zij op eenvoudig verzoek van verweerder bijkomende documenten had kunnen voorleggen, merkt de Raad op dat het aan de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt de aanvraag met alle nuttig geachte stukken te stofferen. Er rust in deze op verweerder geen verplichting bijkomende stukken op te vragen. Er kan ook niet worden vastgesteld dat een eventuele actualisering van de verblijfsaanvraag zonder meer als laattijdig zou worden afgedaan door verweerder. De termijn van drie maanden waarbinnen men stukken kan overleggen, is enkel gericht ten aanzien van de burgemeester, dewelke bij ontstentenis van enige overgemaakte stukken de aanvraag niet overmaakt aan verweerder. Nergens in de wet wordt uitdrukkelijk uitgesloten dat de aanvrager nadien nog bijkomende stukken kan overmaken aan verweerder.”* Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 21 oktober 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. Dit belet verzoekster niet om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij ze de nodige stukken kan voegen, wat heden blijkbaar gebeurd is.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel die tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het feit dat de impliciete intrekking van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van een actie van de verzoekende partij, namelijk het indienen van een nieuwe vestigingsaanvraag, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA